स वै राजा हरिश्चन्द्रस्त्रैशङ्कव इति स्मृतः। आहर्त्ता राजसूयस्य सम्राडिति च विश्रुतः। ७५५
हरिश्चन्द्रस्य पुत्रोऽभूद्रोहितो नाम वीर्य्यवान्। येनेदं रोहितपुरं कारितं राष्ट्रसिद्धये।
कृत्वा राज्यं स राजर्षिः पालयित्वा तथा प्रजाः। संसारासारतां ज्ञात्वा द्विजेभ्यस्तत्पुरन्ददौ।
हरितो रोहितस्याथ चञ्चुर्हारित उच्यते। विजयस्य सुदेवस्य चञ्चुपुत्रौ बभूवतुः।
जेता चत्रस्य सर्व्वस्य विजयस्तेन स स्मृतः। रुरुकस्तनयस्तस्य राजा धर्म्मार्थकोविदः।
रुरुकस्य वृकः पुत्रो वृकाद्बाहुस्तु जज्ञिवान्। शकैर्यवनकाम्बोजैः पारदैः पह्लवैः सह। ७६०
हैहयास्तालजङ्घाश्च निरस्यन्ति स्म तं नृपं। नात्यर्थं धार्म्मिकस्तात स हि धर्म्मयुगेऽभवत्।
सगरस्तु सुतो बाहोर्जज्ञे सह गरेण सः। और्व्वस्याश्रममासाद्य भार्गवेणाभिरक्षितः।
आग्नेयमस्त्रं लब्ध्वा च भार्गवात्सगरो नृपः। जिगाय पृथिवीं हत्वा तालजङ्घान् सहैहयान्।
शकानां पह्लवानाञ्च धर्म्मं निरसदच्युतः। चत्रियाणां कुरुश्रेष्ठ पारदानां स धर्म्मवित्।
इति श्रीमहाभारते खिलेषु हरिवंशे हरिवंशपर्व्वणि त्रिशङ्कुचरिते त्रयोदशोऽध्यायः ॥ १३ ॥

॥ जनमेजय उवाच ॥ कथं स सगरो जातो गरेणैव सहाच्युतः। किमर्थञ्च शकादीनां चत्रियाणां महौजसां। ७६५
धर्म्मं कुलोचितं क्रुद्धो राजा निरसदच्युतः। एतन्मे सर्व्वमाचक्ष्व विस्तरेण तपोधन।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ बाहोर्व्यसनिनस्तात हृतं राज्यमभूत्किल। हैहयैस्तालजङ्घैश्च शकैः सार्द्धं विशाम्पते।
यवनाः पारदाश्चैव काम्बोजाः पह्लवाः खशाः। एते ह्यपि गणाः पञ्च हैहयार्थं पराक्रमन्।
हृतराज्यस्तदा राजा स वै बाहुर्वनं ययौ। पत्न्या चानुगतो दुःखी वने प्राणानवासृजत्।
पत्नी तु यादवी तस्य सगर्भा पृष्ठतोऽन्वगात्। सपत्न्या तु गरस्तस्यै दत्तः पूर्व्वमभूत्किल। ७७०
सा तु भर्त्तुश्चितां कृत्वा वने तामध्यरोहत। और्व्वस्तां भार्गवस्तात कारुण्यात्समवारयत्।
तस्याश्रमे च तं गर्भं गरेणैव सहाच्युत। व्यजायत महाबाहुं सगरं नाम पार्थिवं।
और्व्वस्तु जातकर्म्मादि तस्य कृत्वा महात्मनः। अध्याप्य वेदानखिलांस्ततोऽस्त्रं प्रत्यपादयत्।
आग्नेयन्तु महाबाहुरमरैरपि दुःसहं। स तेनास्त्रबलेनाजौ बलेन च समन्वितः।
हैहयान्निजघानाशु क्रुद्धो रुद्रः पशूनिव। आजहार च लोकेषु कीर्त्तिं कीर्त्तिमतांवरः। ७७५
ततः शकान् सयवनान् काम्बोजान् पारदांस्तथा। पह्लवांश्चैव निःशेषान् कर्त्तुं व्यवसितः किल।
ते बध्यमाना वीरेण सगरेण महात्मना। वशिष्ठं शरणं गत्वा प्रणिपेतुर्म्मनीषिणं।
वशिष्ठस्त्वथ तान् दृष्ट्वा समयेन महाद्युतिः। सगरं वारयामास तेषां दत्त्वाऽभयन्तदा।
सगरः स्वाम्प्रतिज्ञाञ्च गुरोर्वाक्यं निशम्य च। धर्म्मं जघान तेषां वै वेशान्यत्वं चकार ह।
अर्द्धं शकानां शिरसो मुण्डयित्वा व्यसर्ज्जयत्। यवनानां शिरः सर्व्वं काम्बोजानां तथैव च। ७८०
पारदा मुक्तकेशाश्च पह्लवाः श्मश्रुधारिणः। निःस्वाध्यायवषट्काराः कृतास्तेन महात्मना।
शका यवनकाम्बोजाः पारदाः पह्लवास्तथा। कोलिसर्पाः समहिषा दार्व्वाश्चोलाः सकेरलाः।
सर्व्वे ते चत्रियास्तात धर्म्मस्तेषां निराकृतः। वशिष्ठवचनाद्राजन् सगरेण महात्मना।